

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłał,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw spróeny  
Napoj móeny  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spař měrný  
Čerstwosé da.



Nječ ty spěwaš,  
Swěrnje džěłaš  
Wšědne dny;  
Džeń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,  
Nječ či kbmana  
Žiwnosé je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew će!

F.

## Sserbske njedźelske lopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedpłatu 40 np. dostacž.

### Sswjedžen swjateje Trojizy.

1. Jana 4, 12—15.

Sady naš leži sašo přenja položja zyrkwineho lěta se swojimi tšjomi wulkimi swjedženjemi. Godny je so nam předomalo wo lubosći Boha Wótza, kiž je s lubosće k nam khudym hrěšnikam swojeho Syna do swěta pošlak; jutry so nam psched woczi stajile kšizowaneho a stanjeneho Sbožnika, kiž bu našich hrěchow dla podaty a našeje prawdosće dla sbudzeny; swjatk je so nam pschipojedalo wo swjatym Duchu, psches kotrehož njebjeski Wótz naš k Synaj cžehnje a bydlicž chze w našej wutrobje a nam kóbudželicž te krašne kubla hnady a sboža, kotrež je Khrystus nam hrěšnikam warbowal; dženska na swjedženju swjateje Trojizy spominamy pak shromadnje na te wulke skutki, kotrež je Trojjenicžki Bóh nam k sbožu dokonjal. Tutón swjedžen potaže naš tak na najhłubšche potajnstwo Božeho sjewjenja, kotrež je wjele kšesčizjanam kamjen postorka, kotrež pak je wěrzazym różkny kamjen jich wěry. Zaposchtol Jan rěči dženska wo tym, kat móžemy Trojjenicžkeho Boha pošnacž, a praji nam, so njemóžemy Trojjenicžkeho Boha pošnacž s našim cžłowškim rosomom, ale so móžemy jeho pošnacž jeno s našej wutrobu.

Zaposchtol Jan nam najprjedy praji: ničto nihdy njeje Boha widžal. Wón njeměni to. widženje s cžělnymaj woczomaj, pschetož Bóh je duch, kiž bydli w swětle, hđžež ničto pschicž njemóže, Bóh je wěczny, kotrehož tež

wšittich njebješow njebješa njemóža swobpschimnyč, tutón Bóh tež wot najlěpscheho cžłowškeho wócžka njemóže widžany byč. Tež sčtož je Mojsaš widžil a Heliš a Jesajaš wot Boha, to njejsu woni swontownje, ale snuts-kownje widželi. Ničto nihdy njeje Boha widžil, tole kłowo placzi pak tež snuts-kownemu wócžku, to je wócžku cžłowškeho rosoma a jeho myšljenju a pytanju. Tež naj-mudrišchi mjes pohanskimi swětamudrymi njejsu dale pschicšli se wšěm swojim myšljenjom hač jeno k temu srudnemu wuśnacžu, so njewjedža, sčto Bóh je a so, sčtož wo nim wjedža, tola prawy Bóh njeje. Zato bě so pak Bóh cžłowjelam sjewil psches Khrystusa, dha bu hinač, dha móžesche potom Pawol mudrym w Athenje rjez: ja předuju wam njeśnateho Boha, dha pola naš hižom džěcžo wjazy wo Bošy wě, hač tamni swětamudri. Tež nam kšesčizjanam pak placzi to kłowo: ničto nihdy njeje Boha widžal, hižom to jene, so je Bóh wěczny, je nam potajnstwo, wjele bóle je nam pak potajnstwo, hđyž wuśnawamy, so je Bóh trojenicžki, tšj paršchony a tola na dobo tón jedny a wěczny Bóh. S tutym wuśnacžom smy drje se wšittiki wěrzazymi kšesčizjanami psches jene, ale my stejimy psched tutym sjewjenjom našeho Boha se swojim rosomom, kaž džěcžo psched wulkim morjom, kiž so podarmo prózuje, tole morjo wucžerpacž. A tola myla so jara cži, kotkiž šebi myšla: so je wšittko, sčtož dže psches našch rosom, psches našche pošnacže, tež nje-rosomne, tak so jo njetrjebamy wěricž. Wšchač so kšesčizjanšy mudri hižom dawno pošnali, so móže jeno

Trojjenički Bóh byč žiwy Bóh, kiž ma lubosć a sbožnosć w šebi šam, kiž je jako Wótz jedyn se Šsynom psches šwjateho Ducha. Ale tež tam płaczi to šłowo Janowe: nihtó nihdy njeje Boha widzał, pschetož se šwojim rošomom njebudžemy ženje šapschijecž móž teho, kiž praji: š kim wy mje runacze, šo bych ja podobny byl?

Japoschtol Jan poŕaže nam pať druhi pucž, po kotrymž móžemy ł póšnaczu Trojjeničkeho Boha dóncž, wón rjeknje: hdyž my šo pať mjes šobu lubujemy, dha woštanje Bóh w naš a jeho lubosć je dopjelnjena w naš. To je džiwne šłowo, ale š nim nam japoschtol poŕaže, šo dyrbi šo póšnacze Trojjeničkeho Boha najprjódžy š wutrobu štačž. Japoschtol šnaje jeno jene prawe widženje a póšnacze Boha teho šnaje a tole widženje a póšnacze je jemu š tym žiwjenjom w Bošy jenajše. Duž njemóže jeno mudry Trojjeničkeho Boha póšnacž, ně, tež njemudry, tež džęcžo, kotrež je nawuknyło, w Bošy, psches Šhryštuša a psches Ducha a šłowo šjewjenym, žiwe byčž, je Boha póšnało lěpje hačž najmudrišchi mjes mudrymi. Tajše žiwjenje w Bošy mjenuje pať japoschtol žiwjenje w lubosći a rjeknje: hdyž my šo pať mjes šobu lubujemy, dha woštanje Bóh w naš a jeho lubosć je dopjelnjena w naš. Tehdy mamy tež Boha wopravdže, a ščtož jeho ma, tón tež jeho šnaje, kaž džęcžo maczeť ma w lubosći a ju šnaje. Bóh je šwoju lubosć šjewił psches šwojeho Šsyna a Ducha, a hdžež prawa lubosć šo we wutrobje hori, tam je wona wot Boha šapalena; bjes tajšeje wutrobneje, džělaweje lubosće pať žane žiwjenje w Bošy a žane póšnacze našeho Boha.

Čžělny čłowjek pať tajku lubosć njenawuknje, ale najprjedy dyrbi wutroba wobnowjena byčž psches šwjateho Ducha. Duž tež japoschtol rjeknje: na tym póšnajemy, šo my w nim woštanjemy a wón w naš, šo wón nam wot šwojeho Ducha dał je. To je tón wulki džiwny škut, šo Bóh do tych wutrobow, kiž jeho pytaju, šwojeho Ducha wuljwa a psches njeho wobydjenje w nich čžini. Tajše wutroby šo wobnowja jako šmilne a pscheczłiwne, jako čžiste a póžčiwne a ščěrpliwne wutroby, polne mēra, kiž njeje wot šwēta. Mamy-li tuteho Ducha Božeho, dha mamy Boha, dha jeho šnajemy a w nim žiwi šmy, dha šmy Bohu bliže hačž mudri a wučeni je wschej šwojej mudrosću, a našcha wutroba, psches hrěch šapuščena, čžini šo šahroda Boža. Tón pucž ł Bohu je pať wēra do Šesom Šhryšta. Ženo, hdyž do njeho wērimy a psches wēru šebi wodacža hrěchom wēšči šmy a jeho šašo lubujemy po tym, šo je wón naš prjedy lubował, dha je mjes Bohom a mjes nami poštajeny njebjesti rēbl, na kotrymž nještupja ł nam jeno Boži jandželjo, ale tež Boži Duch, a tať šmy šebi Božeje hnady tať wēšči, runje jako bychmy jeho nětko hižom widželi w jeho krašnosći. Šamjen.

### Legenda.

Wučba wo šwjatej Trojizy je ša naš čłowjekow potajnišwo, ł. r. našch rošom ju wopšchijecž njemóže. Duž někosi njewērimi praji: Ščtož njewopšchijam, wērnó njeje a tehodla tež njewēriju. Tola čłowjek je šebi šam hudancžko a šo ani šebje šameho wopšchijecž njemóže; kať čžył wón Boha wopšchijecž, kotrehož njebjó a wschēch njebjow njebjeka wobjecž nješambža! W tymle nastupanju mamy wo šwjatym Augustinu rjanu legendu abo praju. Tónšamy ras, wo wučbje šwjateje Trojizy mēnklowawšchi, po móřskim brjošy džěšche. Duž wón hólčez a wuhlada, kotryž š jenej ščkorpawu móřsku wodu do maleje jamki čžerpasche.

Ščto čžesč ty čžinicž? šo Augustin woprašča. Ša čžy morjo do mojeje jamy pjelnicž, bē wotmolwjenje. D ty blašne džęcžo, džěšche Augustin, kať samóžesč ty wulke, nješčónčne morjo do šwojeje mólcžkeje jamki wučžerpacž?! Ma to šo tón hólčez do jandžela pschekrašni a rjekny: Ščto je wjetšchi blašniš, ja abo ty, kiž ty mēnišch, šo samóžesč nješčónčneho Boha do šwojeho mašeho rošomčžka šapschijecž? — Š tym šo jandžel šhubi.

F.

### Na šwjatu Trojizy.

(Matthias Soriffen.)

Džak temu Štwórzej! Šhwalče jeho lubosć!  
Wótzowšy stara Wón šo ša naš džęcži.  
Wyšoko šhwalmy štajnje jeho mjeno!  
Džak Tebi, Wótcže!

Džak temu Šsynej! Šhwalče jeho šmilnosć!  
Bratrowšy stara Wón šo ša wschēch ludži.  
Ša nim wy šhodžče! pomhajče tež šhudym!  
Šbóžnika čžejčče!

Džak temu Duchej! Šhwalče jeho šwērnosć!  
Pšcheczelnje paše Wón wschēch wumoženyh.  
Šłóš jeho šlyšče! Wotemrējče hrěchey,  
Šwērni we Duchu!

Pšcheložil Šchwjela, f.

### Ponižnym dawa Bóh hnadu!

Šladaj šo, šo njebychu horde myšle do twojeje wutroby pschisčle a šo tam šakorjenile, šo mašch šo ša lěpscheho, Bohu špodobnišcheho, hačž teho abo drugeho. Šordosćž bēšche přeni hrěch a je pschezo hiščeže najhóřšchi, pschezo hiščeže žórko mjele druhich hrěchom. Bóh šteji napscheczimo hordym, ale ponižnym dawa wón hnadu. —

Njemyšł šebi, šo šy, dokelž šy šhudy a hubjenty, psched hordosću šahowany. Ty móžesč šwotkownje žyly niški byčž a tola šnutsčownje hordy. Šotom n. psch. hdyž šebi myšłišch, šo dyrbi tebi Bóh, dokelž mašch tudy telko čžerpicž, junu wošebite čžebne mēšto pschipošasacž. Wopomú — šamo Šesufšomi wučžobnizy psched tajkej hordosću šahowani njebēchu a šamo niž na pucžu do Šerusalem, hdyž tón šnjes w šwojej wulkej ponižnosći prjedy nich džěšche a jim praji, šo čžyšche šwoje žiwjenje woštajicž. Kať mohła twoja wutroba psched hordosću šahowana byčž!

Wy nješmēmy šo jedyn wysche drugeho poštajecž, ale jedyn pod drugeho. Ščtož čže junu přeni byčž, dyrbi tu pošledni byčž čžyčž. Ššluženje dyrbi nam najwjetšcha čžesć byčž. Šdyž je nam šluženje najlubšche, hordosćž do wutroby njemóže. Čže dha šo tebi prawje šlužicž? abo čžesč radšcho šebi šlužicž dacž? Ššamo najnižchemu šlužicž, ł temu nješmēšch šo ša dobreho mēčž. Wobhladaš šebi tola Šbóžnika! Wón džęcžo wološča. Kať lubo ma šłabe džęcžo — tať lubo, šo čže to, ščtož něčto džěšću ł lubosći ščžini, tať wobhladowacž, kať by to jemu šamemu čžinił! Njeje šnano w twojej bliškosći šhude — wopuščžene džęcžo, kotremuž móžesč Šesufa dla w lubosći šlužicž? Pšchemyšł šebi! —

A dale: Ššamo tym dyrbišch šlužicž, kotřiz š tobu ša Šesufšom nješhodža. Ty džě jim do wutroby šladacž njemóžesč, widžecž njemóžesč, hačž Šesufa runje tať lubuja kať ty, na šóždy pad ma jich Šesufš runje tať lubo kať tebe, je šo runje tať derje ša nich na ščizž pschibicž dať, kať ša tebe. Wón čže jich, hdyž ššawnje pscheczimo njemu nješju, do šwojich pscheczelow licžicž. A ty

chytł prajicę: Shto woni nje staraja? — Szmano su tebe hiżom  
f nětotrej khandu wody napowali a tón knjes je to widzał a jim  
to saplaczi. D kał tebe do haniby staja — hdy by ty jim služicę  
nochytł! Chzešč-li horje, — dyrbišč najpriedy dele!

### Kšchesczjanowy kšchiž.

(Filipp Spitta.)

Njad krašny, pycha kšchesczana,  
To kšchiž je knjesowy.  
Shtóž jeho wažnosť spósnawa,  
.: Són nošy sradowny. .:

Wón ponižuje šo pschijecę ma  
Sa wusnam wulkotny,  
Sšo njenošy pał wot wonka,  
.: Ně! snutska wutrobny. .:

A hdyž tež boli, czisheći cze.  
Slej, wěra nješhabla;  
Ta wě, so Bóh jón póbžal je  
.: A kajli saměr ma. .:

Tež nošy wón šo krótki czaš  
Tu jako samdacze  
Na czestny schat sa tamny kwapš  
.: We lubej wótczinje. .:

K. A. Fiedleř.

### Njestaraj šo!

(Sul. Sturm.)

Duscha, spusheć staranje,  
Staranje czěšni cze  
A njepomha;  
Dowěrjej Bohu šo,  
Pomoz njej daloko,  
Bóh njebrěma.

Slej jeno lilije,  
Shtó f tajkej pychu je  
Wusnamjeni?  
Bóh je wsche šwudebial,  
Sswjatoczny schat jim tkal,  
Tkal jón tež czi.

Dopomni šo ptaczatkow,  
Kał te bjes staroscžow  
Sraduja šo;  
Bóh wschědnje žimi wsche,  
Ty wjazny šy: ty džě  
Masch džěczatstwo!

Hdyž f Božim džěscžom šy,  
Sšlyšč słowa Khrysta ty,  
Niž prajesche:  
„Duscha, shto starasch šo?  
Pytaj ty jeno to,  
Shtóž horka je.“

K. A. Fiedleř.

### Móže Jesus tebe sahojicę?

Wón to móže, pschetož jemu je data wschitka móž w njebješčach  
a na semi. A tola f jentym wuměnjem. Wón móže to jeno,

hdyž ty do njeho wěriscy a jeho słowo rad pschiwosmjescy. To  
czi ludžo w Nazarecže nječinjachu, runjež jeho hiżom dlěje a lěpje  
hacę czi drusy snajachu, teho dla jim pschi wschej šwojej dobrej  
woli pomhacę njemóžesche. Woni drje jeho lubošne słowa wo  
hnadže Božej rad šlyščachu, ale słowo wěrnoscže, kotrež icy šwě-  
domnje khostasche, běšche jim krute. Tež ty rad šlyščiscy, hdyž  
wón tebi praji, šo chze tebe šbóžneho cžinicę, tebi měr dacę sa  
twoju duschu. Chzešč pał tež šlyšhecę, hdyž wón tebi praji, šo  
šy kudy hrěšnik, kiž dyrbi bjes njeho šhubjenny bycę abo myšlicy  
šebi, šo šy pschezo šwěru šwoju pschislužnosć psched Bohom a  
człowjekami cžinił? Seno potom, hdyž wschitke jeho słowa wěriscy,  
móže wón tebe sahojicę.

### Cžerpjenja wjedu k Bohu.

(Božracžowanje.)

Knjeni schošarka pał na porjad jara njehladasche. Wona  
njebě doma porjad nawušknyła; pschetož jeje macę sa nju a sa jeje  
šotry džělasche, te pał šo wo šwoje drascženje a pschenje starachu  
a pódla romany cžitachu, šo bychu šebi czaš pschikróšchile. Wschelke  
žónske džěla wobstarachu jeno teho dla, dofelž to móda žadasche,  
niž wužitnosće dla. Pošlednje lěto psched žěntwu pał běšche  
Theresija Domanjez macžeri w kuchinje pomhacę dyrbjala a bě po  
tajkim f najmjeńšchemu to nawušknyła, shtož bě f pschihotowanju  
dobreje jědže nusne. Haj, wona njeběšche jeno to nawušknyła, shtož  
žoldl derje nagečowasche, ale tež pschihot kšlósčezich a dobrych  
kušow. Domanjez šwójba dobre kušy a dobre blida lubowasche  
a mějesche kšwalbu, šo šo na jasyl derje wustěji, shtož pał kšetro  
cžežke pjenježne wopory žadasche.

Tež schošarjez blido a jědž na nim šo bórny pscheměni a  
f kšlósčezěnkami nastaja, kotrež schošarjez pocžinachu derje šlodžicę  
a jemu cžim lěpje šlodžachu, móžesche-li je f mandželskej šamej  
jěscę, shtož pał šo jara porědko sta, dofelž mějachy spochi wopyt.  
Tónšamy schošarja husto bóle wobcžežowasche dnyli swješeli. Wot  
jeho tšoch šwakowow běšche stajuje jena pola nich, druhdy tež  
dwě a hišcže pschichodna macę.

Wodnjo schošar šwoje džěla wobstara a pschindže jeno f jědži  
do wobhdenja šwojeje mandželskeje. Wječor pał budžishe radny  
Theresiju widzał, hdy budžishe mohł šam wostacę a šo f njej wo  
tym a tamnym rozrěčowacę. Wschal mějesche něšchtožkuliž f njej  
porěcžecę a wschelle wotrěcžecę. Ale pschezo a pschezo šako šandže  
pschisprawna škadnosć, dofelž njewušchni pschipošlucharjo pschi-  
stupichu.

W šymje šo w bližichim měsće swješelenja njertwjachu, a měr-  
lubowozny, trochu slegmatiski schošar dyrbjesche šo na nich wobdžělecę,  
dofelž mloda mandželska wotměnjena lubowasche a jej žiwjenje  
na wsy pschezo kšetro njespodobne wosta, dofelž mějesche pschemažo  
wotměnjena. Bližichi džěni po tajkim wužitym wješelu pschinješe  
potom wschelle cžeže. Šaparnoscę, mucžnosć, njeluboscę a njelóscht  
f džělu pokasowachu šo šylnje na woblicę schošarki. Duchowne  
wofšlabnjenje trjebasche někajkeho šrědka, kotryž by prjedawšchu nje-  
luboscę šahnał; tola njebu ta psches to šahnata, ale jenož do dru-  
heje nješmanoscže pschewjedžena. Š wjetšcha dyrbjesche to Ma-  
ruschka bycę, na kotruž šo worakaroscę schošarki wušypa a trochu  
pomjeńšchi. Pschetož šměrnny, cžichi a mišy schošar njehodžesche šo  
tutnych šwojich wofšebnosćow dla derje f njewjedrowemu wotwodej  
trjebacę.

Tola tež sa njeho domške njewjedro pschezo njewuwošta.  
Wón pał jo f tym šam šawinowa, šo junu pschi šamotnym hro-  
madžebycę na to špomni, kał by sa žyly dom nusne bylo, hdy  
bychu šo wudawki a žyly naložowanje cžaga hinał škožile.

„Čuba Theresija, ja šym w přěnim lěcže naju hromadžebycę

dwě scže tolerjow wjazy wudał, hač moje dohody na zyle lěto wuczinjeja a pschi tym hišćeje njejsu te pjenjesy šobu licžene, kotrež šym sa pošdžišcho wobstaranu njewjesčinišku nadobu saplaczicž měł. Tak njemóžemy dale hospodaricž. Mój dyrbitojoj šo hinaf škožicž."

Tute šlowa pschinješechu přeni wichor do mandželskeho žiwjenja, sa kotrymž šo pošdžišcho druhe šběhnychu. Psches to šo nješpošojnosč na wobemaj bokomaj powjetschi. Wobrot š lěpschemu pschišdže do domu, jako jimaž Boža mišosč šynka wobradži, kotryž w šwjatej šščzenizy po nanje mjeno Eduard dosta. Tola tuto pschemenjenje dołho njetrajese. Pschetož nětko nastachu runje psches tutón Boži dar wschelake pschefory. Nan, macž a wowska běchu na tym šobu wina. Škóždy chyzysche šynka po druhich šašadach šublaneho měčž a škóždy sa šwoje wojowasche. Ša lěto štowašchi šo š hólčkej hólčka, kotraž mjeno Serja dosta. Wobej džěšči roščizicžtej po čžele kaž hribaj, tola jeju duchowne dary njedoštachu pschi šnatej pscheforyj praweho nawjedowanja, a psches to nastachu wschelake duchowne njedoštati.

Štajna šwada a njeporjad w domje, w kotrymž šchošarka wschitko ležo wostaji a tež najmjeišču naležnosč Maruščyž š džělu šawostaji, kotruž budžišche wona lohko duzy nimo šobu ščiničž mohła, džěščomaj šchodžese. Wobožnosč, napschecžiwosč a špječžiwosč, šebjelubosč atd. šo hižom šahe jako šamownosče jeju šcharaktera pošasowachu. Mała Serja hižom 4 lěta stara roščasowasche, jako by šnjeni š wyšokého hroda była, a to š tajkim nješanšitym a staromudrym waschnjom, šo šo wschitzy hñewachu, kiž ju šlnšchachu. Šdžež budžišche wo něšcho prošycž dyrbjala, tam šebi jo šafawšchi a šawtujo žadasche, a to tak derje wot macžerje kaž wot druhich wobhydlerjow doma. Tež wot njeje mějesche Maruščka wjele šnjeseč, kotraž bu nimo teho wot worakaweje šchošarki wschědnje čžwilowana a hišćeje nješničžomneho hólčžiška dla wot njeje šwarjenja dostawasche.

Šchošarjej šo doma wjazy njelubjesche; jeho wola ničžo njeplacžese a teho dla pytasche w šorcžmje a w šlamašni, hđžež wino a dwójne piwo pschedawachu, roščróščenja. Pschi šarancžku a šhartach wostawasche hač do pošnozy šedžo. Šeho derjeměče šo š škóždym lětom pošmjeiščese a pjenježne naležnosče šo pschezo bóle a bóle ššhijachy. Š temu šo čžasto š jeho privatneje poškladnižy na tajne waschnje pjenjesy šhubjowachu. Naš bě šašo pječžtolerška papjera přječž a tola njeběšche ničtů žyš do domu pschishol. Maruščka a šchošarka běšchtej šamej wó šitwe pošbylej, hđžež šo poškladniža namaka. Šnjeni šchošarka wupraji najprijóždy pošhlad pschecžiwu Maruščyž a měnjesche, šo šo na jeje šwěnosč najškerje špuschčezčž njemóže, šchtož paš šchošar njepšchida. Dołho trajese mješ nimaj tuteje wězy dla šwada a napošledku šchošar wobšantny, šo chze jejnu ššhijny pschepytacž.

Wosškorženo! Dellach žyly na dnje w małym šašchčžiku ležese do šancžikow šawrjeta šradnjena pječžtolerška papjera. Duž šchošarka wuwola: „Tu mašch nětko njewinowateho, šwěrneho hólšika, kotremuž je tvoja žona štajnje ššhijwdučžiniła, hđyž je jejne ludaššitwo wopšhijawšchi wěnosčž prajila. Ale wěnosčž nješměšch džensnišchi dženi rěčžezč. Přječž dyrbi tuta ludaška, přječž w tutej hodžinje; ja ju wjazy wakoło šebje nječžetřpu. Še wona tute pjenjesy šradnyła, ma tež tamne, kotrež šu předy přječž pschishle. Šdy by po mni ššlo, bě dawno hižom š šhže wupošasana. Ale ty šy šo pschezo po nej horjebrał.“

Maruščka, pošniža ščžejata towarščka, bě psched šrótkim šwoje dwazyte lěto došonjala. Wona njeměškowasche ničžo wotym njewjedrje, kotrež šo nad nej hromadu ščžahowasche a jeje žyškemu pschichodnemu žiwjenju hinašchi běh dacž hrožese. Nješdžiwajzy teho bu psched domški šub, psched šchošarja a šchošarku,

šowolana a ji wupad pschepytanja jejneje ššhijny wosšewjeny. Wona wobšrucžese šwoju njewinosč, škoržese a pošafese; ale namakana papjera šwěbčžese pschecžiwu temu. Šačž runje chyzysche šchošar mišosčž sa prawo placžicž dacž a jej wobacže šlubi, jeli šo roščacžapošna wušna, šchto je š tymi druhimi šradnjemy pjenjesami čžiniła, dha to šchošarka njepšchida a to teho dla niž, došelž Maruščka štajnje přejese, šo je hdy pjenjesy brala. Ša šmny dnju novembra bu wona š małym brēmjeschkom, w kotrymž bě džěl jeje wobšedžensšwa šwjasašy, š hrodu Dubowčžina wuhmata, w kotrehož jenym róžku šo šchošarjowe wobhydlenie namaka. Druhi džěl jeje šmachow šchošarka ššhoma, došelž měnjesche, šo ma šo psches to jich šchodowanje šarunacž.

(Pschichodnje dale.)

## Wschelake š bliska a š daloka.

— Šnjes šuperintendentu Šuring we Wójerezach šo 1. oktobra na wotpočžinš poda. Wobšadženje ma wšchnosč, došelž šo w šuperintendenturu jedna.

— W Budyščinje, šrjedu 7. junija. Šob pschedšhštwom našcheho čžesčeneho š. šararja Mšróšaka-Šrodžiščžanskeho a pošom š. šararja Domasčki-Budesežanskeho jako měštopšchedšhšdy šo našlětnja šlowna šonferenza šerbšich duchownych w Šserbškim Domje wotně, pschi kotrežž běchu 27 pschitomni. W nastupanju njedoštaka, šo je licžba pschedatych šerbšich biblijow wotebjerala, wobšamšnychu pschitomni, šo chzedža se wšchej možu temu napschecžiwu džělacž, šo njeby tak wostało, ale na wurunanje hubjenych biblijow š nowymi nucžicž, wěrowaške biblije šwěru poššicžowacž, na to hladacž, šo by škóžde pacžerške džěčžo po možnosčži šwoje šwjate pišmo mělo, kiž mohł šmótr abo šmótra šwojemu mótej daricž. Wšysche teho paš ma šo šlowne šblisše towaršštwu, kiž je čžišchčezčž dawa, prošycž, šo by šo placžišna mješšcheje šchulškeje biblije na 1 hr. 50 np. a wjetšcheje na 3 hr. pošnižila. Šnjes šarat Mšitela pschi tym na šblisški šwjedženš na šliššchu šrjedu pošošdnju do Mašeschež pschepošchowasche (šl. tež naměšchš w Šserb. Šow.).

Šdyž běšche šo šolekta Mašecžanskeho šnutšštowneho mišionškeho šwjedženja roščžělila, šo dołho a naležnje wo ššaranju žyřkwe sa wotroščžazu šonfirmirowanu mlodoščž wuradžowasche. Štrachoty, dale bóle sa našču lubu mlodžinu hrožaze psches wotebjeranje ššesčžijansšwa w domje a ludu, šo pschipošnachy, a pschitomni šo š čžoplej wutrobu wuprajichy, po pošrebnosčžach a wobššejnosčžach jim napschecžiwu džělacž po duchownym a po čžělnym šoku, a pošdla kaž sa natwarjenje tak sa wobššaranje a dobru šabatwu ružy hibacž. Šřebne je, tak šo wuprajichy, žyřkwiške rošwucžowanje š wjetšchej možu šběhacž, mlodoščž do ššesčžijansškich towaršštwow šhromadžezč, jej nabožnu wucžbu w pošracžowanškej šchuli podawacž, a hđžež je to možno, jej kniži a měštno poššicžezč, hđžež mohli pschede wščem žyšy šo domjazy šacžuwacž pod wobženjom a nadšedžbu. Tež wo tym šo rěčžese, tak by hižom šchulška mlodoščž šo š pošradnemu šemschithodženju pschuwčžila. Šišchče wšchelte, našch lud, šarych a mlodych, nastupaze pošščenja šo roššpominachy a šhutne šacžucže a wotmyšhlenje, jeho derjehicže špěchowacž, psches šhromadženyh džěšche.

Šjech š dobreho šlowa tež dobrny, wjelešróčžny pošb wukhadža, a njech Boži Duch, wo kotrehož pošoz šo poššese, nad lubym šerbškim ludom a jeho duchownymi rukuje.

**„Pošhaj Bóh“ njeje jenož pošla šnjesh duchownych, ale tež we wšchěch pschedawarňach „Šerb. Šowin“ na wšach a w Budyščinje došacž.**